

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

56. P-322/2019.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu tog suda Vjekoslavu Zaninoviću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja OPTIMA LEASING d.o.o. u likvidaciji, Zagreb, Ivana Lučića 2a, OIB:71463153978, kojeg zastupa punomoćnik Goran Božić, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika AUTOCENTAR RUDMAN d.o.o., Zagreb, Savska cesta 170, OIB:17305097678, kojeg zastupa Fran Olujić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Olujić, Pezić i partneri iz Zagreba, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 28. ožujka 2019. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, danom objave 15. svibnja 2019.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku AUTOCENTAR RUDMAN d.o.o., Zagreb, Savska cesta 170, OIB:17305097678, isplatiti tužitelju OPTIMA LEASING d.o.o. u likvidaciji, Zagreb, Ivana Lučića 2a, OIB:71463153978 iznos od eur 1.518.053,83 u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju Societe Generale – Splitska banka d.d. na dan plaćanja, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za osam postotnih poena a koje kamate teku na taj iznos od dana 25. rujna 2013. god. do 31. srpnja 2015. god, a od 01.08.2015. do isplate uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskom društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena u roku osam dana.

II Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak postupka u iznosu od 1.214.908,75 kn u roku osam dana.

Obrazloženje

Tužitelj je ustao s tužbom pred ovim sudom protiv označenog tuženika kao drugotuženika te AUTOCENTAR ĐAČIĆ d.o.o. kao prvotuženika potražujući solidarnu isplatu utuženog iznosa obzirom na neispunjene obveze iz ugovornog odnosa s tuženicima – Sporazuma o otplati duga od 12.01.2011.

Izlažući činjenični osnov svoje tužbe tužitelj u bitnome navodi kako je sa I-tuženikom dana 10.07.2009.g. sklopio Ugovor o financijskom leasingu br 2087/09 kojim Ugovorom je davatelj leasinga, ovdje tužitelj dao u leasing ovdje I-tuženiku, plovilo marke SUNSEEKER, tip: MANHATTAN 60, god. proizvodnje 2008. Dana 12.01.2011.g. tužitelj je sa I-tuženikom i II-tuženikom, sklopio Sporazum o otplati duga kojim je utvrđeno da temeljem naprijed navedenog Ugovora o financijskom leasingu dospjelo otvoreno dugovanje I-tuženika prema tužitelju iznosi EUR 323.246,88, a da cjelokupna novčana tražbina tužitelja prema I-tuženiku temeljem naprijed navedenog ugovora o leasingu iznosi EUR 1.729.895,00, na dan sklapanja Sporazuma. Navedenim

Sporazumom su nadalje utvrđeno dospjela dugovanja I-tuženika prema tužitelju a odredbom čl. 2. Sporazuma o otplati duga od 12.01.2011.g utvrđeno je da su I-tuženik i II-tuženik dana 31.12.2010.g. zaključili Ugovor o zakupu nekretnina opisanih u čl. 1. tog ugovora, te je između ostalog utvrđeno da II-tuženik ima pravo prvokupa predmetnih nekretnina, a nakon što se riješe imovinskopravni odnosi odredbom čl. 2, st. 4. Sporazuma o otplati duga od dana 12.01.2011, ugovoreno je da I-tuženik ustupa tužitelju svoju novčanu tražbinu koju kao prodavatelj nekretnina opisanih u Ugovoru o zakupu od 31.12.2010.g. ima prema II-tuženiku, najviše do visine dospjelog neplaćenog potraživanja tužitelja opisanog u čl. 1. Sporazuma o otplati duga od dana 12.01.2011.g zajedno s drugim neplaćenim ugovornim ratama po osnovi Ugovora o leasingu koje budu dospjele na dan plaćanja kupoprodajne cijene, pa je potpisom na Sporazumu o otplati duga od dana 12.01.2011.g tuženik dao nalog II-tuženiku da temeljem sada izvršenog ustupa, dio iznosa kupoprodajne cijene za nekretnine, a koji iznos će odgovarati opisanom ukupnom dospjelom potraživanju tužitelja na dan plaćanja, isplati izravno na račun tužitelja otvoren kod SPLITSKE BANKE d.d.

Potpisom na sporazumu o otplati duga od 12.01.2011 g, II tuženik je izjavio da je suglasan i da se obvezuje da će dio iznosa kupoprodajne cijene za nekretnine navedene u Ugovoru o zakupu od 31.12.2010.g., koji odgovara ukupnim dospjelim potraživanjima tužitelja, zajedno s drugim neplaćenim ugovornim ratama po osnovi Ugovora o leasingu koje budu dospjele na dan plaćanja kupoprodajne cijene, uplatiti izravno na račun tužitelja. Ustup iz čl. 2. st. 4. Sporazuma o otplati duga od 12.01.2011.g., ima se smatrati načinom otplate novčane tražbine koju tužitelj ima prema I-tuženiku, tako da tužitelj ima pravo u bilo kojem trenutku, a po dospeljeću svoje novčane tražbine, pokrenuti sve postupke radi namirenja svoje novčane tražbine i to temeljem svih primljenih instrumenata osiguranja, te u skladu su općim i posebnim uvjetima Ugovora o leasingu. Odredbom čl. 2. st. 7. Sporazuma o otplati duga od 12.01.2011.g. utvrđeno je i da se

ugovorne strane obvezuju u svojim knjigama provesti odgovarajuća knjiženja radi provedbe navedenog ustupa, s time da se ima smatrati da je potpisom Sporazuma o otplati duga od 12.01.2011.g., zaključen Ugovor o ustupu. Unatoč preuzetim obvezama II-tuženik nije isplatio dio kupoprodajne cijene koji iznos bi odgovarao ukupnom dospelom potraživanju tužitelja prema I-tuženiku na dan plaćanja, niti je se uopće obratio tužitelju glede te isplate, čime je postupio suprotno načelu pacta sunt servanda, odnosno II-tuženik nije ispoštovao svoju ugovornu obvezu. Tužitelj je saznao da su I-tuženik i II-tuženik sklopili Ugovore o kupoprodaji nekretnina ovjerene po javnom bilježniku Ankici Hukelj, dana 03.01.2012.g., br. OV-335/12 i br. OV-337/12. nekretnina navedenih u Ugovoru o zakupu od dana 31.12.2010.g. (ugovor o zakupu koji se spominje u čl. 2. Sporazuma o otplati duga) pa je tužitelj dopisom od dana 13.11.2012.g. pozvao II tuženika da izvrši svoju preuzetu obvezu i da uplati tužitelju iznos kupoprodajne cijene koji odgovara dospelom potraživanju tužitelja prema I tuženiku na dan plaćanja.

Navedenim dopisom tužitelja od dana 13.11.2012. II tuženik je pozvan na plaćanje dužnog iznosa, te je izvješten da ukupno dospjelo potraživanje tužitelja na dan 07.11.2012.g., iznosi EUR 878.874,95, odnosno u kunsjoj protuvrijednosti iznosi kn 6.661.872,10. II tuženik je na dopis tužitelja od dana 13.11.2012.g., odgovorio dopisom od dana 28.11.2012.g u kojem je iznio potpuno neutemeljene razloge za izbjegavanje plaćanja dužne svote na račun tužitelja, ali iz kojeg dopisa je vidljivo da je plaćanje kupoprodajne cijene izvršeno. Ugovorom o kupoprodaji nekretnine od 03.01.2012.g., br. OV-337/12, u čl. 3 određeno je da su predmet kupoprodaje nekretnine upisane u zk.ul. 4418 k.o. Grad Zagreb za cijenu od EUR 110.000.00 i oprema koja je popisana u popisu opreme za cijenu od EUR 45.905,26. Navedenim Ugovorom o kupoprodaji nekretnine od 03.01.2012.g., br. OV-337/12 utvrđeno je da je kupac, ovdje II-tuženik, kupoprodajnu cijenu uplatio prodavatelju, ovdje I-tuženiku, na sljedeći način: da je prvi obrok kupoprodajne cijene u iznosu od EUR 120.212,01 u kunsjoj protuvrijednosti isplaćen iz police HOK osiguranja dana 01.07.2011.g. Drugi obrok kupoprodajne cijene u iznosu od EUR 19.283,77 u kunsjoj protuvrijednosti je plaćen servisnim računima od dana 11.10.2011.g. Treći obrok kupoprodajne cijene u iznosu od EUR 1.076.20 u kunsjoj protuvrijednosti ovdje II tuženik je platio 16.12.2010.g. Četvrti obrok kupoprodajne cijene u iznosu od EUR 15.333.28 u kunsjoj protuvrijednosti II-tuženik se obvezao platiti I-tuženiku u roku od 30 dana. Peti obrok kupoprodajne cijene u iznosu od EUR 10.558,21 u kunsjoj protuvrijednosti II-tuženik se obvezao platiti u roku od 30 dana. Ugovorom o kupoprodaji od 03.01.2012.g., br. OV-335/12, ovdje I-tuženik prodaje a II-tuženik kupuje nekretninu upisanu u zk.ul. 25142, k.o. Grad Zagreb, zkč. br. 4624/1, poslovna zgrada površine 706 m² i dvorište Savska cesta površine 627 m², ukupne površine 1333 m² za cijenu od ukupno EUR 3.473.000,00 u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a važećem na dan plaćanja. Odredbom čl. 3. Ugovora o kupoprodaji br Ov-335/12 utvrđeno je da će II-tuženik prvi obrok kupoprodajne cijene u iznosu od EUR 2.990.000,00 u kunsjoj protuvrijednosti platiti putem kredita RBA bank d.d, u roku od 30 dana, i to na način da će navedeni iznos biti uplaćen na transakcijski račun I-tuženika kod RBA bank d.d. Zagreb. Uvidom u zemljišne knjige utvrđeno je da je temeljem predmetnih ugovora o kupoprodaji br. OV - 335/12 i OV-337/12, II-tuženik stekao pravo

vlasništva na nekretninama opisanim u čl.2. navedenih ugovora o kupoprodaji. Navedene nekretnine su bile opisane i u Ugovoru o zakupu od 31.12.2010.g. a koji je naveden i u Sporazumu o otplati duga od 12.01.2011.g.

Sporazumom o otplati duga od 12.01.2011.g. II-tuženik je preuzeo obvezu isplate dijela kupoprodajne cijene za navedene nekretnine, a koji dio odgovara dospelom potraživanju tužitelja na dan plaćanja, izravno na račun tužitelja. Kao što je vidljivo iz odredbe čl. 2 Sporazuma o otplati od 12.01.2011.g. navedeno potraživanje je ustupljeno tužitelju i I-tuženik je II-tuženiku je dao izričiti nalog da novac uplati tužitelju, te je II-tuženik potpisom na Sporazumu izjavio da je suglasan i da se obvezuje da će dio iznosa kupoprodajne cijene uplatiti izravno na račun tužitelja. Istom odredbom Sporazuma o otplati duga od 12.01.2011.g. određeno je da se ima smatrati da je potpisom Sporazuma, zaključen ugovor o ustupu. S obzirom da je navedenim Ugovorom o kupoprodaji od 03.01.2012.g., OV-335/12, utvrđeno da se dio kupoprodajne cijene u iznosu od EUR 2.990,000.00 ima isplatiti prodavatelju u roku od 30 dana, te s obzirom da je izvršen prijenos prava vlasništva na predmetnim nekretninama sa imena I tuženika na ime II-tuženika, te imajući u vidu da je svojim dopisom od 28.01.2012.g. II-tuženik zapravo priznao da je izvršio isplatu kupoprodajne cijene izravno I-tuženiku, a ne tužitelju, to je očito da tuženici nisu izvršili svoju obvezu iz. čl. 2 st. 4. Sporazuma o otplati duga od 12.01.2011.g., odnosno nisu izvršili isplatu dijela kupoprodajne cijene tužitelju kako je to bilo ugovoreno navedenim Sporazumom. Novčano potraživanje tužitelja prema I-tuženiku i II-tuženiku iznosi EUR 878.874,95o o čemu je tužitelj izvijestio II-tuženika dopisom od 13.11.2012.g., a koje potraživanje se odnosi na ukupno dospjelo potraživanje tužitelja prema I-tuženiku na dan 07.11.2012.g.

S obzirom da sukladno odredbama Sporazuma o otplati duga od 12.01.2011.g., tuženici nisu ispunili svoje obveze, čime su postupili protivno načelu savjesnosti i poštenja tužitelj je i ustao s predmetnom tužbom.

Tužitelj je u potkrijepu svojih tužbenih navoda priložio isprave kao dokaze te predložio saslušanje stranaka i svjedoka na sve okolnosti predmetnog poslovnog odnosa a također i financijsko-knjigovodstvenog vještačenja.

Tijekom predmetne parnice prestao je postojati prvotuženik te je sud izvanraspravnim rješenjem od 31. listopada 2017. god. prekinuo predmetnu parnicu da bi je nastavio u odnosu na drugotuženika raspravnim rješenjem od 06. veljače 2019. po prijedlogu tužitelja a obzirom na solidarnu obvezu tuženika.

Drugotuženik je kao sada kao preostali tuženik kako u pisanom odgovoru na tužbu tako i nastavno u postupku odgovarajući na tužbu i tužbene navode tužitelja osporio njezinu osnovanost.

Tuženik nije osporio postojanje Sporazuma između stranaka međutim izlažući svoje pobijajuće tvrdnje i pravna shvaćanja u bitnome navodi da je predmetni sporazum ništetan stoga što je ugovorena činidba nedopuštena, a nedopuštena je stoga što je utanačeni ustup tražbine postao nedopušten uslijed blokade računa I tuženog obzirom na

zakonsku zabranu obračunskog plaćanja poslovnih subjekata s blokiranim računom. Upire također da između stranka nije bio sklopljen aneks sporazuma budući je prošao ugovorni rok od 60 dana unutra kojeg je trebao biti sklopljen Ugovor o kupoprodaji nekretnina koje su predmet zakupa te stoga drži da Sporazum ne obavezuje tuženika.

Nastavno u postupku ističući tvrdnje vezane uz dinamiku i način isplate kupoprodajne cijene putem namjenskog kredita sklopljenog s Raiffeisenbank Austria d.d. navodi da nije ni mogao postupiti po Sporazumu o otplati duga budući je isplatu kupoprodajne cijene za odnosnu nekretninu navedena banka vršila izravno na račun prvotuženika kao prodavatelja.

Između stranaka nije spornim postojanje poslovnog odnosa i međusobnog pisanog ugovora no spornim je shvaćanje ispunjenja obveza koje iz istog proizlaze, odnosno ugovorna volja i sadržaj ugovorenog obzirom na (nesporna) utanačenja pisanog Sporazuma.

Mjerodavnim pravom koje treba primijeniti na predmetnu činjeničnu osnovu se prema ocjeni ovog suda ukazuju odredbe koje se odnose na osnovna načela obveznih odnosa kao i njihovo ispunjenje kako je to sadržano u Zakonu o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08 i 125/11, dalje ZOO).

Temeljem odredbe članka 299. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91., NN 91/92., NN 112/99, NN 88/01., NN 117/03., NN 88/05., NN 84/08., NN 96/08., NN 123/08. i NN 57/011., NN 148/11 i NN 25/13., dalje ZPP) stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju, a prema članku 219. ZPP-a svaka stranka je dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

U postupku izvođenja dokaza sud je sukladno čl. 220. ZPP-a dokazivanjem po predloženim dokazima obuhvatio sve činjenice važne za donošenje odluke.

Nakon iscrpno i detaljno provedenog postupka sud nalazi i cijeni tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovanim.

Između stranaka nije spornim postojanje obvezno pravnog odnosa temeljem (pisanog) sklopljenog Sporazuma o otplati duga.

Između stranaka nadalje nije spornom činjenica da tuženik nije ispunio svoju obvezu koja iz odnosnog Sporazuma proizlazi.

Navedene činjenice kao nesporne proizlaze iz isprava koje su kao dokazi privijene spisu te navoda parničnih stranaka.

Spornim je da li je postojeća obveza tuženika obzirom na tumačenje i (pobijajuće) pravno shvaćanje tuženika da ispunjenje te činidbe nije bilo dopušteno kako to drži tužitelj odnosno da li je obveza dospjela obzirom da nije sklopljen anex

Sporazumu radi produljenja roka iz čl. 2. st. 2 Sporazuma te da li tužitelju stoga uopće pripada pravo tražiti ispunjenje te (nesporne obveze) između stranaka odnosno da li je osnovan tužiteljev zahtjev upravljen na isplatu, sve navedeno u kontekstu ugovorne volje stranaka kako je ona sadržana u predmetnom Sporazumu.

Naime, iz očitovanih dispozicija parničnih stranaka te njihovih nasuprotnih tvrdnji spornim je u osnovi ugovorna volja (očekivanja) stranaka te je sudu prvenstveno bilo razmotriti to pretežito pravno pitanje, a imajući u vidu posebice tužbene navode i činjenične tvrdnje tužitelja koji se u svojoj biti svode na tvrdnje o neispunjenim legitimnim očekivanjima tužitelja (temeljem međusobnog ugovora i ustvrđenih činjenica) te stoga i naposljetku osnovanosti istaknutog zahtjeva tužitelja usmjerenog na isplatu neplaćenog.

U dokaznom postupku sud je u kontekstu izloženog činjeničnog osnova spora izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju i sve isprave koje prileže spisu. Pročitane su isprave: Ugovor o financijskom leasingu broj 2087/09, Sporazum o otplati duga od 12.01.2011., Ugovor o zakupu od 31.12.2010.g, Ugovori o kupoprodaji od 03.01.2012.g, br. OV-337/12 i br. OV-335/12, dopis tužitelja od dana 13.11.2012.g, dopis II-tuženika od dana 28.11.2012.g., te zk izvadci.

Sud je također radi utvrđenja činjenice visine iznosa pretrpljene štete izveo i dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvo i financije Ručević vještačenja d.o.o. koji je po provedenom vještačenju sačinio pisani nalaz i mišljenje.

Uvidom u nalaz i mišljenje sudskog vještaka sud nalazi da je vještak nakon proučavanja spisa i predmeta vještačenja, sukladno rješenju i nalogu suda o provedbi financijsko-knjigovodstvenog vještačenja izvršio detaljnu i cjelovitu analizu obzirom na tužbeni zahtjev i izložene činjenične tvrdnje tužitelja glede opstojnosti i visine dugovanog uzimajući u obzir svu raspoloživu dokumentaciju kao i spis samog predmeta.

Vještak je u vještačenju podvrgnuo detaljnoj analizi odnosne isprave i dokumentaciju stranaka te navedeno i iskazao u svom pisano sačinjenom nalazu i mišljenju izloživši tako potpunoj provjeri poslovni odnos između stranaka u njegovom historijatu.

Vještak je po svom zakonskom zastupniku Zrinku Ručeviću izloženim primjedbama cjelovito dopunio provedeno vještačenje dodatnim, te jasnim i određenim pojašnjenjima, a obzirom na primjedbe stranaka na ročištu glavne rasprave dana 04.11.2015. iskazujući uvjerljivo, logično i konzistentno. Vještak je u cijelosti i uvjerljivo izložio u bitnome sve činjenice glede provedenog vještačenja otklonivši upiranjem na odgovarajuće dijelove pisanog nalaza posebice u odnosu na prigovor da vještačenjem nije uzeta u obzir vrijednost ostvarena prodajom plovila koje je bilo predmetom leasinga, potvrđujući tako vjerodostojno pisani sačinjen nalaz i mišljenje koje je privijeno spisu.

56. P-322/2019.

Cijeneći provedeno vještačenje i sadržaj pisanog vještva kao i iskaz vještaka sud je izvedeni dokaz prihvatio u cijelosti njegovih utvrđenja i zaključaka.

Iz nalaza i mišljenja vještaka kao i njegovog iskaza u bitnome tako proizlazi utvrđenim visina potraživanja tužitelja u iznosu od 1.518.053,83 EUR.

Vještak je izvršio uvjerljivu rekonstrukciju poslovnog odnosa između stranaka a temeljem zakonite i potpune dokumentacije povezane s predmetom prijepora. Izloženi zaključci sudskog vještaka u njegovom nalazu su logični i konzistentni tako iznesenim i pregledanim relevantnim činjenicama i financijskim pokazateljima odnosno ispravama i dokumentacijom (sadržanim u prilogu) na koje se vještak elaborirajući svoj nalaz i zaključke poziva.

Sud je nalaz i mišljenje sudskog vještaka prihvatio u cijelosti kao valjan i pravilan budući da je isti iscrpan i neupitno stručan te sukladan s dokumentacijom i ispravama u spisu.

Sudski vještak je stručna i nepristrana osoba, nezainteresiran za ishod ovog postupka što pridonosi njegovoj vjerodostojnosti kao i vjerodostojnosti njegova iskazivanja pred sudom.

Sud zaključno dakle nalazi i cijeni iskaz vještaka neposredno uvjerljivim, objektivnim i iznesenim sukladno pravilima znanosti i vještine a provedeno vještačenje na temelju raspoložive i dostupne dokumentacije određenim, valjanim i jasnim.

Budući tuženik nadalje i nije osporio vjerodostojnost pravno relevantnih isprava, posebice - Sporazuma o isplati duga, Ugovora o financijskom leasingu broj 2087/09, „, Ugovora o zakupu od 31.12.2010.g, Ugovora o kupoprodaji od 03.01.2012.g br. OV-337/12 i br. OV-335/12 sud nalazi da istinitost tužbenih tvrdnji proizlazi i iz neosporenih isprava koje kao dokaz spisu prilaže tužitelj.

Tužitelj je uskladio svoj zahtjev podneskom od 06.02.2019.g. te je sud cijeneći svrsishodnim za rješenje cjelokupnog prijepora između stranaka dopustio zaključno raspravljanje po povišenom zahtjevu tužitelja.

Prosudjujući predmetni prijepor u kontekstu prijeporne ugovorne volje stranaka pri sklapanju predmetnog Sporazuma sud je isti tumačio u prvenstveno u kontekstu osnovnih načela obveznog prava kao i morala društva (arg. iz čl. 319. st. 2. ZOO-a)

Pravno je shvaćanje ovog suda da od tuženika ukazana zabrana obračunskog plaćanja kao suprotsavljeni prigovor tuženika je nesrazmjernog značaja s nespornom causom i svrhom predmetnog Sporazuma a to je izmirenje nespornog i postojećeg duga i koja obveza (nesporno) zapada u odgovornost tuženika (za njezino ispunjenje).

Sud stoga cijeni istinitim i zakonito utemeljenim očekivanja tuženika zasnovana kao legitimna na međusobnom Sporazumu o otplati duga, a koja se vrijednosno iskazuju u predmetnom tužbenom zahtjevu koji je tužitelj konačno osnovano i opravdano artikulirao obzirom na rezultate provedenog dokaznog postupka.

Razmatrajući u razboritoj ukupnosti te u bitnome sadržaj izvedenih dokaza te sagledavajući navedeno u kontekstu rezultata cjelokupnog provedenog postupka sud nalazi i cijeni da tuženik nije ispunio ugovoreno te stoga tužitelju kao vjerovniku pripada pravo ispunjenje obveze koju tuženik nije ispunio a niti je ona na neki drugi način prestala (arg. a contrario iz čl. 160. ZOO-a) .

Tužitelj stoga kao vjerovnik neispunjene obveze ima pravo zahtijevati njezino ispunjenje.

Sud je našao neosnovanim tuženikove pobijajuće tvrdnje i pravna shvaćanja koja su u konačnici po ocjeni suda usmjerena na izbjegavanje ispunjenja nesporne obveze tuženika.

Ovaj sud nalazi i cijeni da je tuženik protivno osnovnim načelima obveznog prava otklonio ispuniti legitimna očekivanja tužitelja na ispunjenje ugovorne obveze što postupanje tuženika obzirom na cjelokupni činjenični kontekst prijepornog pravnog posla (da je nesporno kupio nekretninu od prvotuženika no nije se pobrinuo da na sporazumljeni način izmiri ugovorenu obvezu) a koje postupanje tuženika predstavlja ponašanje koje je protivno moralu društva i načelu legitimnih očekivanja u nespornom poslovnom te ugovornom odnosu između stranaka.

Tuženik je tako po ocjeni ovog suda u predmetnom poslovanju postupio protivno načelu legitimnih očekivanja te osnovnim načelima obveznog prava:

- sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, a ne mogu ih uređivati suprotno Ustavu RH, prisilnim propisima i moralu društva (čl. 2. ZOO- a);
- u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a);
- zabranjeno je ostvarivanje prava iz obveznog odnosa protivno cilju zbog kojeg je ono zakonom ustanovljeno ili priznato (čl. 6. ZOO-a);
- svatko je dužan suzdržavati se od postupka kojim se može drugome uzrokovati šteta (čl. 8 ZOO-a).

Slijedom navedenih utvrđenja sud nadalje nalazi, a u kontekstu navedenih nespornih činjenica odnosno tužbene tvrdnje tužitelja dokazanim.

Cijeneći i rezultat cjelokupnog postupka imajući u vidu izložena postupovna pravila o teretu dokaza te motreći činjenično stanje kroz izložene odredbe materijalnog prava sud stoga nalazi da je tužbeni zahtjev osnovan.

Drugim riječima, obzirom na izložena utvrđenja odlučnih i nespornih činjenica, sud nalazi da tužitelj osnovano potražuje isplatu neplaćenog duga a koju činidbu tuženik do sada nije savjesno izvršio cijeneći istovremeno da tuženik nije svojim pobijajućim tvrdnjama otklonio ustvrđene navode tužitelja.

Ovaj sud tako zaključno nalazi i prosuđuje da zapada u postupanje tuženika ponašanje koje bi imalo za posljedicu neispunjenje dugovane obveze te je stoga tužiteljev zahtjev za naplatom utuženog valjalo prihvatiti kao osnovan.

Primjenom mjerodavnog materijalnog prava, i to čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a tužitelju je valjalo dosuditi i pravo na isplatu zahtijevane zakonske zatezne kamate obzirom na dospijeće utužene novčane obveze neispunjene novčane tražbine.

Slijedom izloženih utvrđenja i ocjena izvedenih dokaza je odlučeno kao u izreci ove presude.

Troškovi postupka odmjereni su primjenom odredbe članka 154. stavak 1., 155. i 164. ZPP-a, te je stoga tužitelju obzirom na uspjeh u sporu valjalo priznati u cijelosti naknadu troška postupka potrebnog radi vođenja ove parnice a koji se tužiteljev trošak sastoji od troškova odvjetničkog zastupanja temeljem Odvjetničke Tarife (NN 142/12, 103/14) prema naznačenom vps 6.661.872,10 kn, odnosno 1.518.053,83 eur.

Tužitelj je imao opravdane troškove odvjetničkog zastupanja za izvršene radnje kako slijedi: za sastav tužbe i tri podneska u iznosu od po 58.310,00 kn, temeljem Tbr. 7/1 i Tbr. 8/1, za sastav dva prijedloga mjere osiguranja u iznosu od po 58.310,00 kn temeljem Tbr.11/1, za sastav žalbe u iznosu od 58.310,00 kn temeljem Tbr10/5, za sastav deset podnesaka u iznosu od po 500,00 kn Tbr 8/3, za pristup na četiri ročišta glavne rasprave u iznosu od po 58.310,00 kn temeljem Tbr 9/1, za sastav dva podneska u iznosu od po 78.260,00 kn Tbr 8/1, za pristup na dva ročišta glavne rasprave u iznosu od po 78.260,00 kn temeljem Tbr 9/1, za pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 500,00 kn temeljem Tbr 9/3 sve uključujući 25% pdv-a (sukladno Tbr. 42), čemu se pridodaje trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od po 5.000,00 i trošak vještačenja u iznosu od 4.971,25 kn što sveukupno čini iznos od 1.214.908,75 kn.

Slijedom obrazloženog odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 15. svibnja 2019. godine

SUDAC:
Vjekoslav Zaninović, v.r.
Za točnost otpravka
ovlaštena službenica
Sandra Budja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od osam dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda Visokom trgovačkom sudu RH u tri istovjetna primjerka.

DNA :

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.
3. Kancel – kal. 30 dana
iskazati statistiku